

Sygn. akt VII U 137/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 r. w Warszawie

sprawy I. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek odwołania I. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 28 listopada 2014 roku znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje I. K. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 4 września 2014 roku.

Sygn. akt VII U 137/15

UZASADNIENIE

W dniu 5 stycznia 2015 r. **I. K.** złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 28 listopada 2014 r. znak: (...), mocą której odmówiono przyznania mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. I. K. zarzucił skarżonej decyzji naruszenie prawa materialnego oraz niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla sprawy i w związku z tymi zarzutami wniósł o uchylenie skarżonej decyzji w całości i przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego od dnia złożenia wniosku.

W uzasadnieniu odwołania I. K. wyjaśnił, że w okresie od 22 maja 2012 r. do 31 sierpnia 2013 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Usługowym

(...) z siedzibą w K. na stanowisku pracownika ochrony. Jego praca polegała na pilnowaniu terenu, gdzie były przechowywane rury gazociągowe.

Jak wskazał odwołujący, jego zatrudnienie w tym przedsiębiorstwie ustalo ze względu na likwidację jego stanowiska pracy z przyczyn organizacyjnych, gdyż budowa odcinka gazociągowego została zakończona i pracownicy ochrony nie byli już pracodawcy potrzebni.

Powołując się na przepisy ustawy o świadczeniach przedemerytalnych odwołujący zarzucił skarżonej decyzji wady prawne. W ocenie odwołującego organ rentowy dokonał niepoprawnej wykładni przepisów prawnych i wskazał, że skarżona decyzja nie zawiera precyzyjnie wskazanej podstawy prawnej, lecz jedynie odwołuje się do ustawy jako

całości. Zdaniem odwołującego niepoprawna wykładnia przepisów polegała na przyjęciu, że umowa o pracę z ostatnim pracodawcą nie została rozwiązana z powodu likwidacji stanowiska pracy lub z przyczyn nie dotyczących pracowników, podczas gdy faktyczną przyczyną rozwiązania umowy o pracę były zmiany organizacyjne, a mianowicie przeniesienie mienia przedsiębiorstwa w postaci rur gazociągowych, które pilnował, do przechowywania w innym miejscu w związku z zakończeniem budowy gazociągu w rejonie, w którym pracował. Ponadto odwołujący zakwestionował sposób prowadzenia postępowania wszczętego na jego wniosek w kontekście pytań zadawanych pracodawcy jak również zaznaczył, że fakt, iż pracodawca nie wpisał artykułu prawnego w świadectwie pracy z którego faktycznie nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy nie przesądza o stanie faktycznym.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 26 stycznia 2015 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania I. K. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie powołał się na przepis art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych i wyjaśnił, że w toku postępowania, zainicjowanego wnioskiem odwołującego, zwrócił się do jego byłego pracodawcy ubezpieczonego o podanie przyczyny rozwiązania stosunku pracy. Zakład pracy poinformował organ rentowy, że do rozwiązania stosunku pracy doszło w wyniku nieprzyjęcia przez pracownika nowych warunków zatrudnienia. Zdaniem pracodawcy, odwołującemu została zaproponowana kontynuacja zatrudnienia w rejonie P., jednakże nie wyraził on zgody na dalsze zatrudnienie w nowym miejscu pracy, a z dokumentów osobowych udostępnionych organowi rentowemu nie wynika, że stanowisko pracy odwołującego zostało zlikwidowane. Okoliczność ta w ocenie organu rentowego świadczy o tym, że do rozwiązania stosunku pracy nie doszło z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Ponadto organ rentowy wskazał, że odwołujący do dnia rozwiązania stosunku pracy nie udowodnił okresu pracy w wymiarze 35 lat. Z tych też względów organ rentowy ocenił odwołanie jako bezzasadne i podlegające oddaleniu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

I. K., urodzony w dniu (...), w okresach od 24 września 1996 r. do 13 maja 1973 r., od 6 września 1973 r. do 30 czerwca 1977 r. oraz od 1 lipca 1977 r. do 23 listopada 1979 r. był zameldowany i mieszkał w gospodarstwie rolnym należącym do jego rodziców E. i M. K. o powierzchni 11 ha, położonym w miejscowości W.. W tym też okresie ubezpieczony pracował w gospodarstwie rolnym w charakterze domownika. I. K. wykonywał wszelkie prace związane z prowadzeniem gospodarstwa rolnego, między innymi pracę w polu, przy uprawie ziemniaków i zboża oraz zbiorze siana, jak również w obejściu zwierząt (zaświadczenie starostwa powiatowego w N. z 14.09.2014 r., zaświadczenie wójta gminy C. z 10.09.2014 r. i z 29.01.1980 r., oświadczenie I. K. – k. 39-49 a.r. tom I).

W okresie od 22 maja 2012 r. do 31 sierpnia 2013 r. I. K. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Usługowym (...) S.A. z siedzibą w K. na stanowisku pracownika ochrony bez licencji, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem 1.400,00 złotych brutto plus dodatki za godziny nocne. W umowie o pracę ustalono, że zatrudnienie jest na czas określony, tj. do 21 sierpnia 2014 roku (umowa o pracę z 22.05.2012 r. i z 22.08.2012 r. k. 1 i 11 a.o. tom B, świadectwo pracy k. 29 a.r. tom I – okoliczność bezsporna).

W czasie zatrudnienia I. K. w (...), przedsiębiorstwo zgodnie ze swoim profilem działalności świadczyło usługi ochrony na terenie budowy gazociągu L. (...). Ochrona obejmowała plac budowy gazociągów, pozostawiony tam sprzęt i materiały budowlane. Usługi były świadczone przy pomocy zatrudnionych przez spółkę pracowników ochrony (zeznania świadków: J. B. k. 123 a.s., M. P. k. 123-124 a.s., J. W. k. 124-125, T. G. (1) - płyta CD z nagraniem rozprawy z 01.04.2016 r. k. 147 a.s., dowód z przesłuchania I. K. k. 153-154 a.s.).

W okresie zatrudnienia w PU (...) ubezpieczony świadczył pracę w okolicach W., na odcinku N. – L. – R. (dowód z przesłuchania I. K. k. 153-154 a.s.).

Budowa gazociągu nie była realizowana etapami, lecz w sposób ciągły, wraz z postępowaniem prac. W związku ze specyfiką budowy gazociągu PU (...) świadczyło usługi ochrony na kolejnych odcinkach budowy gazociągu (zeznania świadka T. G. (1) - płyta CD z nagraniem rozprawy z 01.04.2016 r. k. 147 a.s.).

W pewnym czasie przed końcem zatrudnienia I. K. doszło do spotkania pracowników ochrony zatrudnionych w (...) z koordynatorem ochrony T. G. (1). Na spotkaniu pracownicy ochrony, w tym ubezpieczony, zostali poinformowani o zakończeniu robót na odcinku N. – L. – R. oraz o tym, że w związku z tą okolicznością będą im wypowiedzane umowy o pracę. Niektórym z pracowników zaproponowano kontynuację zatrudnienia w rejonie P. na dotychczasowych warunkach, z możliwością dowozu organizowanego przez pracodawcę. I. K. takiej propozycji nie otrzymał (zeznania świadków: J. B. k. 123 a.s., M. P. k. 123-124 a.s., J. W. k. 124-125, T. G. (1) - płyta CD z nagraniem rozprawy z 01.04.2016 r. k. 147 a.s., dowód z przesłuchania I. K. k. 153-154 a.s.).

W dniu 3 sierpnia 2013 r. I. K. otrzymał wypowiedzenie umowy o pracę wraz z informacją, że okres wypowiedzenia wynosi 2 tygodnie i upłynie w dniu 31 sierpnia 2013 r. (wypowiedzenie umowy o pracę k. 1 a.o. tom C).

I. K. zarejestrował się w Powiatowym Urzędzie Pracy w L. w dniu 26 września 2013 r. i od tamtej pory posiada status osoby bezrobotnej. W tego też tytułu otrzymywał zasiłek dla bezrobotnych od 4 października 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. w łącznej kwocie 2.844,40 złotych oraz za okres od 1 stycznia 2014 r. do 30 kwietnia 2014 r. w łącznej kwocie 3.151,50 złotych (zaświadczenia PUP L. z 13.05.2014 r. k. 31 i 32 oraz z 18.09.2014 r. k. 77 i 79 a.r. tom I).

W dniu 3 września 2014 r. I. K. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. wniosek o świadczenie przedemerytalne.

Do wniosku ubezpieczony załączył kwestionariusz zawierający informacje dotyczące okresów składkowych i nieskładkowych oraz dokumenty potwierdzające zatrudnienie (wniosek o świadczenie przedemerytalne wraz z załącznikami k. 1-35 a.r. tom I).

Po rozpoznaniu wniosku I. K. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał w dniu 28 listopada 2014 r. skarżoną decyzję znak: (...), mocą której odmówił mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Odmowę przyznania ubezpieczonemu prawa do świadczenia organ rentowy uzasadnił tym, że umowa o pracę z ostatnim pracodawcą nie została rozwiązana z powodu likwidacji stanowiska pracy lub przyczyn nietyczących pracowników. Ponadto organ rentowy wskazał, że na podstawie przedłożonej dokumentacji ustalił staż pracy odwołującego w łącznym wymiarze 34 lat, 8 miesięcy i 23 dni (skarżona decyzja ZUS z 28.11.2014 r. k. 97 a.r. tom I).

I. K. złożył odwołanie od powyższej decyzji organu rentowego inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k. 2-3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w skład którego wchodziły dowody z dokumentów oraz zeznania świadków i dowód z przesłuchania ubezpieczonego.

W skład dokumentów wchodziła dokumentacja przedłożona do akt sprawy przez stronę odwołującą, jak również widniejąca w aktach organu rentowego oraz w aktach osobowych przedłożonych na polecenie Sądu przez PU (...) S.A. w K.. Dowody z dokumentów pozwoliły na poczynienie przez Sąd podstawowych ustaleń

w kwestiach istotnych dla sprawy w zakresie wskazanym powyżej. Dokumenty nie były kwestionowane przez strony, a ich wartość dowodowa nie budziła wątpliwości Sądu, wobec czego zostały uznane w całości za wiarygodne.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków J. B., M. P. i J. W.. Świadczeniowcy ci byli zatrudnieni w (...) na takich samych stanowiskach jak ubezpieczony, ich zeznania były spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały. Nie były również kwestionowane przez strony, a postawa świadków w czasie ich składania nie budziła żadnych zastrzeżeń.

Zeznaniom świadka T. G. (2) Sąd dał wiarę jedynie w takiej części, w której treść zeznań świadka znajdowała potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. W tym też zakresie Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka w zakresie profilu działalności świadczonej przez (...), charakterystyki usług świadczonych w związku z budową gazociągu, a także w zakresie w jakim wskazał, że ubezpieczonemu nie składano pisemnie propozycji kontynuacji zatrudnienia, gdyż świadek stwierdził, że takie pismo musiałoby wyjść z biura zarządu, w którym pracuje, a takiej okoliczności sobie nie przypomina. Sąd zwrócił uwagę, że zdecydowana większość informacji płynących z zeznań, w szczególności dotyczących szczegółów zatrudnienia I. K., świadek uzyskał od szefa ochrony (...) S.A., który z kolei otrzymał informacje od koordynatora ochrony, który był bezpośrednim przełożonym ubezpieczonego. Świadek nie był więc w stanie stwierdzić, czy przed zakończeniem zatrudnienia odwołującego doszło do spotkania z pracownikami, ani też w jakiej formie, czy też w ogóle pracownikom proponowano kontynuację zatrudnienia, gdyż nie był naocznym świadkiem tych wydarzeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie I. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 28 listopada 2014 r., znak: (...), było zasadne i podlegało uwzględnieniu.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołującemu I. K. przysługuje prawo do świadczenia przedemerytalnego. Organ rentowy zakwestionował spełnienie przez odwołującego przesłanek wymaganych do uzyskania takiego świadczenia, w związku z czym konieczne było rozważenie, czy odwołujący faktycznie je spełnia.

Prawo do świadczeń przedemerytalnych zostało uregulowane przez ustawodawcę w przepisach ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 170 ze zm.). Przepis art. 2 ust. 1 tej ustawy zawiera katalog osób uprawnionych do otrzymania omawianego świadczenia pod warunkiem spełnienia wskazanych wymogów.

I tak, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 wskazanej ustawy, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001), w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat (kobieta) albo 60 lat (mężczyzna) oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn. Za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5–9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.).

Ponadto zgodnie z ust. 3 powyższego przepisu świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1. nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna,

2. w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia

w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych,

3. złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W pierwszej kolejności Sąd wziął pod rozważenie sporną kwestię możliwości zaliczenia okresu pracy odwołującego w gospodarstwie rolnym rodziców położonym we wsi W. w okresie od 1 lipca 1977 r. do 23 listopada 1979 r. Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również następujące okresy, traktując je, z zastrzeżeniem art. 56, jak okresy składkowe:

1. okresy ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono przewidziane w odrębnych przepisach składki;

2. przypadające przed dniem 1 lipca 1977 r. okresy prowadzenia gospodarstwa rolnego po ukończeniu 16 roku życia;

3. przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

Powyższy przepis pozwala na uwzględnienie okresów ubezpieczenia społecznego rolników, obejmującego również domowników, a także okresów prowadzenia gospodarstwa rolnego i pracy w nim domowników rolnika, przypadających w czasie, kiedy nie funkcjonowało ubezpieczenie społeczne rolników. Przepis nie zawiera definicji prowadzenia gospodarstwa rolnego (np. w zakresie jego obszaru) ani definicji pracy w gospodarstwie rolnym. Jednakowe traktowanie okresów podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników na równi z okresami, kiedy ubezpieczenie to nie funkcjonowało, oznacza, że przepis dotyczy prowadzenia gospodarstwa rolnego i pracy w nim na takich zasadach, na jakich zostało ono objęte ubezpieczeniem społecznym rolników. W przepisach regulujących ubezpieczenie społeczne rolników należy szukać definicji gospodarstwa rolnego, osoby prowadzącej gospodarstwo rolne i osoby wykonującej pracę w gospodarstwie rolnym. Za wymienione w art. 10 pkt. 3 przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym, uważa się okresy wykonywania pracy na takich warunkach, jakie po dniu 1 stycznia 1983 r. dawałyby podstawę do objęcia ubezpieczeniem społecznym rolników (por. wyrok Sądu Najwyższego z 3 lipca 2001 r., II UKN 466/00).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie dokumentów przedłożonych przez ubezpieczonego w toku postępowania wyjaśniającego zainicjowanego złożonym przez niego wnioskiem o świadczenie przedemerytalne, zaliczył do stażu pracy I. K. okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w charakterze domownika od 24 września 1966 r. do 13 maja 1973 r. oraz od 6 września 1973 r. do 30 czerwca 1977 r. Jednocześnie organ rentowy stwierdził, że wskazany wyżej, sporny okres pracy odwołującego w gospodarstwie rolnym rodziców nie podlega zaliczeniu do stażu pracy, gdyż odwołujący nie udowodnił, że za ten okres jego rodzice opłacali składki na ubezpieczenie społeczne rolników. Z powyższego stanowiska wynika więc, że organ rentowy nie kwestionował wykonywania przez odwołującego pracy w charakterze domownika co do zasady; okoliczność ta została zresztą potwierdzona w toku postępowania. Organ rentowy kwestionował natomiast część okresu, który z powyższego tytułu podlegał zaliczeniu przy ustaleniu prawa do wnioskowanego świadczenia.

Powyższe stanowisko organu rentowego – w zakresie kwestionowania możliwości zaliczenia spornego okresu pracy odwołującego w gospodarstwie rolnym – należało uznać za nietrafne. Sąd Okręgowy wskazuje, że obowiązek opłacania przez rolników indywidualnych składek na ubezpieczenie został wprowadzony na mocy ustawy z dnia 27 października 1977 r. o zaopatrzeniu emerytalnym oraz innych świadczeniach dla rolników i ich rodzin (Dz. U. z 1977 r. Nr 32,

poz. 140). Obowiązek ten został następnie rozszerzony na domowników na mocy ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (Dz. U. z 1982 r. Nr 40, poz. 268), które derogowała wspomnianą wyżej ustawę

o zaopatrzeniu emerytalnym rolników z 1977 r. (por. uwagi teoretyczne zaprezentowane w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 4 listopada 2015 r., III AUa 884/15). Powyższe oznacza, że w spornym okresie pracy odwołującego w gospodarstwie rolnym rodziców tj. od 1 lipca 1977 r. do 23 listopada 1979 r. stanowi a contrario okres, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, a więc okres ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono przewidziane w odrębnych przepisach składki; I. K., jako osoba podlegająca ubezpieczeniu rolniczemu w związku

z posiadaniem statusu domownika, a nie rolnika, nie podlegała w tym okresie obowiązkowi uiszczania składek, jak również temu obowiązkowi nie podlegali jego rodzice E. i M. K., będący właścicielami gospodarstwa.

Z tych też względów Sąd uwzględnił sporny okres pracy odwołującego

w gospodarstwie rolnym rodziców w charakterze domownika od 1 lipca 1977 r.

do 23 listopada 1979 r. do łącznego stażu pracy ubezpieczonego jako okres uzupełniający, na podstawie regulacji przewidzianej w art. 10 ustawy o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Okres ten wynosi 2 lata, 5 miesięcy

i 5 dni. Doliczenie tego okresu do dotychczas ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych stażu pracy ubezpieczonego prowadziło do ustalenia, iż łączny wymiar stażu pracy odwołującego wynosi 37 lat, 1 miesiąc i 28 dni, co skutkuje stwierdzeniem spełnienia przez ubezpieczonego przesłanki minimalnego stażu pracy 35 lat określonego w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Co się tyczy pozostałych przesłanek, to na tle stanu faktycznego ustalonego

w niniejszej sprawie bezspornym jest, że I. K., urodzony w dniu

24 września 1950 r., ukończył 60 lat w dniu 24 września 2010 r. Bezspornym jest również, że I. K. pobierał zasiłek dla bezrobotnych co najmniej przez

180 dni. Tych okoliczności organ rentowy nie kwestionował. W niniejszej sprawie spornym było przede wszystkim spełnienie przez odwołującego przesłanki określonej

w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych mianowicie kwestia rozwiązania stosunku pracy z Przedsiębiorstwem Usługowym (...) S.A.

z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Organ rentowy w decyzji odmawiającej przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego, jako główną przyczynę wydania decyzji odmownej wskazał, że umowa o pracę z ostatnim pracodawcą nie została rozwiązana z powodu likwidacji stanowiska lub przyczyn nietyczących pracowników. W ocenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przyczyna rozwiązania stosunku pracy leżała po stronie pracownika, tj. I. K., gdyż nie przyjął on nowych warunków pracy. Z uwagi na powyższe w niniejszej sprawie należało rozważyć, czy rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z przyczyny leżącej po stronie pracownika, czy też po stronie pracodawcy, a mianowicie,

czy ubezpieczony otrzymał propozycję kontynuacji zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Usługowym (...) S.A. w innym miejscu wykonywania pracy, czy też takiej propozycji nie otrzymał, a jeśli tak, to czy miał możliwość jej przyjęcia lub czy odmówił jej przyjęcia. Rozważania powyższe zmierzają do wykazania

czy do rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego doszło z przyczyn dotyczących zakładu pracy tj. z przyczyn nietyczących pracownika.

Przechodząc do analizy spornej przesłanki, jaką odwołujący musiałaby spełnić aby nabyć prawo do świadczenia przedemerytalnego tj. rozwiązanie stosunku pracy

z przyczyn dotyczących zakładu pracy należy przede wszystkim zauważyć,

że w niniejszej sprawie rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło formalnie w wyniku wypowiedzenia ubezpieczonemu stosunku pracy na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 ustawy

z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz.U z 2014 poz. 1502) za 2-tygodniowym okresem wypowiedzenia. Pracodawca nie wskazał bardziej szczegółowej podstawy prawnej ani przyczyny wypowiedzenia umowy. Organ

rentowy w uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że do rozwiązania stosunku pracy z ubezpieczonym nie doszło z przyczyn dotyczących zakładu pracy, bowiem ubezpieczony nie przyjął nowych warunków wykonywania pracy w zakresie miejsca wykonywania pracy. Tym samym uznał, że ubezpieczony – otrzymawszy propozycję od pracodawcy – nie wyraził zgody na kontynuowanie zatrudnienia w innym miejscu wykonywania pracy, zatem w świetle powyższego nie spełnił przedmiotowej przesłanki. Organ rentowy w powyższej kwestii oparł się wyłącznie na oświadczeniach ostatniego pracodawcy ubezpieczonego

tj. Przedsiębiorstwa Usługowego (...) S.A. wyrażonego w załączonych

do akt osobowych pismach z dnia 9 października 2014 roku oraz 15 października 2014 roku, w których (...) stwierdza, że ubezpieczonemu zaproponowano kontynuowanie zatrudnienia na tym samym stanowisku, jednak w innym miejscu wykonywania pracy, której to propozycji ubezpieczony nie przyjął. Przy tym Przedsiębiorstwo Usługowo (...) S.A. nie przedłożyło żadnych dokumentów poświadczających, że ubezpieczony otrzymał tego rodzaju propozycję, w szczególności w formie wypowiedzenia zmieniającego dotychczasowe warunki pracy. Co więcej, zgodnie z zeznaniami świadka T. G. (1) ubezpieczonemu nie przedłożono wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy w zakresie miejsca jej wykonywania,

a rozwiązanie z odwołującym stosunku pracy nastąpiło wobec nieprzyjęcia przez niego ustnej propozycji kontynuacji zatrudnienia na innym odcinku budowy gazociągu

tj. w innym miejscu wykonywania pracy niż dotychczas.

Analizując kwestię spornej przesłanki wskazać należy na rozumienie pojęcia „rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy”. Treść 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 170 ze zm.) w zakresie rozumienia użytego pojęcia „rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy” odsyła wprost do ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r.

o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001). Zgodnie zaś z art. 2 ust. 1 pkt 29 tej ustawy jako przyczyny dotyczące zakładu pracy należy rozumieć:

a) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn niedotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy Kodeks pracy w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników,

b) rozwiązywanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych,

c) wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w przypadku śmierci pracodawcy lub gdy odrębne przepisy przewidują wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w wyniku przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę i niezaproponowania przez tego pracodawcę nowych warunków pracy i płacy.

Jak wynika z ustaleń stanu faktycznego ubezpieczony – co jest niewątpliwe –

nie otrzymał pisemnej propozycji kontynuowania zatrudnienia w innej miejscowości niż dotychczas wykonywał pracę, bowiem fakt ten nie został ani stwierdzony pismem, ani nie został dokonany w formie pisemnego wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy w zakresie miejsca jej wykonywania. Zgodnie z art. 42 § 2 k.p. wypowiedzenie warunków pracy lub płacy uważa się za dokonane, jeżeli pracownikowi zaproponowano na piśmie nowe warunki. Nie było w niniejszej sprawie kwestionowane, że ewentualne propozycje składane ubezpieczonemu w zakresie kontynuowania zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy na dalszym odcinku budowy gazociągu, tj. w innym miejscu, nie zostały złożone na piśmie lub chociażby stwierdzone pismem, lecz jedynie w formie ustnej, który to fakt znajduje potwierdzenie w szczególności w zeznaniach świadka T. G. (1). Wskazać nadto należy, że stanowisko Przedsiębiorstwa Usługowego (...) S.A. w zakresie złożenia ubezpieczonemu propozycji kontynuacji zatrudnienia na dotychczasowym

stanowisku, jednakże w innym miejscu wykonywania pracy, stoi w sprzeczności z twierdzeniami ubezpieczonego, jak również przesłuchanych w sprawie świadków J. B., M. P. i J. W.. Ubezpieczony oraz świadkowie J. B. i M. P. twierdzili, że tego rodzaju propozycji nie otrzymali, i z tego co im wiadomo ubezpieczony takiej propozycji również nie otrzymał.

Mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności zeznania świadków przesłuchanych w sprawie Sąd Okręgowy uznał,

że I. K. w ogóle nie otrzymał propozycji kontynuacji zatrudnienia

w PU (...) S.A. w innym miejscu. Z uwagi na zakończenie prac na odcinku N. – L. – R. i przeniesienie budowy w rejon P. zostało zlikwidowane m.in. stanowisko pracy ubezpieczonego, w rezultacie czego rozwiązano z ubezpieczonym stosunek pracy. W ocenie Sądu, skoro ubezpieczony

nie otrzymał bezpośredniej, pisemnej propozycji kontynuowania zatrudnienia

w dotychczasowym zakładzie pracy, lecz ze zmianą warunków jej wykonywania,

to nie ma potrzeby dogłębnego rozważania kwestii możliwości przyjęcia przez ubezpieczonego propozycji nowych warunków pracy, bowiem nie otrzymawszy propozycji nowych warunków pracy oczywistym jest, że nie miał możliwości ich rozpatrzenia, nie mówiąc już o ich przyjęciu.

Mimo, że w prawie cywilnym ciężar rozkładu dowodów wskazuje, kto jest obowiązany do udowadniania faktów, z których wywodzi skutki prawne wskazać należy – z racji tego, że brak jest w niniejszej sprawie dokumentu w formie pisemnej przesądzającego jednoznacznie o tym, czy odwołujący otrzymał propozycję kontynuacji zatrudnienia, a obowiązek sporządzenia tego rodzaju dokumentu ciąży na pracodawcy, o ile takie zmiany chce wprowadzić – należy przyjąć, co potwierdzają w szczególności zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, że brak było tego rodzaju propozycji

a rozwiązanie stosunku pracy z ubezpieczonym nastąpiło w wyniku likwidacji stanowiska pracy na którym pracę wykonywał odwołujący, tj. z przyczyn leżących

po stronie zakładu pracy. Pracodawca – twierdząc zgola odmiennie tj. że pracownikom została przedstawiona w formie ustnej propozycja kontynuacji zatrudnienia w innym miejscu, nie był w stanie przedłożyć na potwierdzenie tych twierdzeń żadnych dokumentów. Nadto, jak wspomniano przy ocenie materiału dowodowego, zeznania świadka T. G. (1) mające potwierdzić powyższe stanowisko poprzedniego pracodawcy odwołującego opierały się w przeważającej mierze na relacjach pochodzących od innej osoby.

Nie można w tym stanie rzeczy przyjąć, do rozwiązania stosunku pracy doszło

na skutek odmowy przyjęcia przez ubezpieczonego nowych warunków pracy na tym samym stanowisku jednakże w innym miejscu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że ubezpieczony nie otrzymał bezpośrednio do niego skierowanej propozycji kontynuacji zatrudnienia a tym samym nie doszło do odmowy przyjęcia przez ubezpieczonego kontynuacji zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy wskazać bowiem należy, że do rozwiązania stosunku pracy nie doszło z winy pracownika,

a odpowiedzialność w tym zakresie ponosi pracodawca.

Podsumowując powyższe rozważania Sąd stwierdził, że I. K. składając wniosek o przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego spełnił wszelkie przesłanki konieczne do jego otrzymania. Do dnia rozwiązania stosunku pracy z PU (...) S.A. w K., a więc 31 sierpnia 2013 r., odwołujący ukończył wymagany wiek 60 lat oraz posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący

co najmniej 35 lat. Ponadto odwołujący jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna

i pobierała z tego tytułu zasiłek przez okres co najmniej 180 dni. Ponieważ zgodnie

z art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej od następnego dnia

po dniu złożeniu wniosku wraz z dokumentami wskazanymi w dalszej części przepisu, to odwołujący nabył prawo do tego świadczenia od dnia 4 września 2014 r.

Wobec tych okoliczności Sąd stwierdził, że odwołanie I. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia

28 listopada 2014 r. znak: (...), było zasadne i zostało uwzględnione,
co doprowadziło do stosownej zmiany przez Sąd Okręgowy skarżonej decyzji
na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...)

K.S.